

Ahogy a csillagok

A hangokat az üvöltő szél,
mint sötét éjjelt, melytől
majdnem kihuny az összes csillag fényes élete,
suttogja fülembe.

Nem fázom.
Reszketem szerelmes légyottjainkat.
Takarj be lágyan, foszló fellegekkel.
Szeld át az óceánt, majd
borítsd reám,
s puha paplanként,
hadd ne a hiányod, csak
a jeges víz folytson meg.

Hegedű szava szedjen szét
- hiányod martalékvá -
úgy, olyan kedvesen,
oly lágyan,
mint ahogyan a vonó
a húrt simítja.

Pont oly mély a szerelmünk,
mint amilyen mélyről
a virágok
felszínre buknak belőlünk.
Pont ahogyan a csillagok is
kialszanak,
Csak úgy alhatunk ki magunk is
- Felszínesen -
Hisz csupán a fény nyeli el
kettőnk ragyogását,
de amikor leszáll
a sötét éj,
Mi megcsúfolunk
egy egész
Csillagrendszert.